

Колисав мою колиску
Вітер рідного Поділля
І зливав на сонні вії
Степового запах зілля.

Колисав мою колиску
Звук підгірської трембіти,
Що від неї зорі меркнуть
І росою плачуть квіти.

Колисав мою колиску
Голос недалеких дзвонів,
І веселий спів весільний,
І сумний плач похоронів.

Колисав мою колиску
Крик неволеного люду
І — так в серце вколисався,
Що до смерті не забуду.

1901

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . [Цикл «До пісні»](#);

«Вітер рідного Поділля». Я родивсь у Крегульці, коло Гусятина, тому й називаю Поділля моїм рідним...

«Голос недалеких дзвонів». Мій батько був парохом і недалеко нашої хати була церква й дзвіниця. (Прим, автора).

